

[Hauch.]

som vi må erkende at jorden har mange steder, men det er en knaphedsværdi, som vi ser på, ligesom den højtærede finansminister ser på det, en knaphedsværdi, som i høj grad skyldes dårlig offentlig tilrettelæggelse. Man kunne tage en tredje og en fjerde faktor med; den inflation, vi har tilladt os, har haft indflydelse, og vi kan heller ikke se bort fra, at den vurderingspraksis, som vi har, også har haft sin indflydelse med henblik på de meget store prisstigninger.

Når jeg drager disse ting frem her, er det dels for at vise, at det spørgsmål, som forslagstillerne her rører ved, er langt mere kompliceret, end at det kan klares ved at nedsætte en procentsats i loven om særlig indkomstskat fra 40 til 20. Derfor vil vi da gerne være med til at drøfte problemet, og det gav vi også udtryk for i oktober måned, men forudsætningen for, at vi kan finde en løsning, er, at vi fra alle sider er rede til at erkende, at der har været offentlige fejlgreb, som har grebet uheldigt ind i hele denne udvikling.

Der kunne i øvrigt, når man ser på denne lovgivning, være helt andre ting, som man også burde rette. Nu skal de vel ikke løses i denne forbindelse, men jeg henleder allerede nu den højtærede finansministers opmærksomhed på, at der kan være problemer, som oven i købet iøjnefaldende er i modstrid med offentlige interesser. Jeg fristes af denne forhandling, som det ærede medlem hr. Grünbaum har givet anledning til, til at nævne et eksempel, som både er grelt og iøjnefaldende. Ved en vejforlægningovre i Jylland skar man med den nye vej to ejendomme igennem, så jorder kom til at ligge på den anden side af vejen i forhold til bygningerne, og det gjorde man for to ejendommers vedkommende; den ene fik 11,3 ha liggende på den gale side af vejen, den anden fik 10,7 ha liggende på den gale side af vejen, og det kunne man jo nok ordne ved at anlægge en kvægtunnel til en

ca. 100.000 kr. Men der var en meget lettere vej at løse problemet på, og det var at lade de to, lad os kalde dem A og B, bytte disse omtrent lige store arealer ud med hinanden, og det var der da heller ikke nogen af dem der havde noget imod, men de ville meget naturligt vide, hvilken konsekvens det kapitalvindingsskattemæssigt fik for dem. Og dér viser det sig, at for den ene af dem, for nu at tage det eksempel, er den samlede kontante erstatning, som det offentlige giver, 27.000 kr., men den kapitalvindingsskat, som det offentlige ville inddrage i forbindelse med et mageskifte i offentlig interesse og for at spare en masse offentlige penge, ville blive 32.000 kr., altså ca. 5.000 kr. mere end den kontante erstatning. Et sådant eksempel kan vel vise, at der andre steder i denne lovgivning kunne være anledning til at rette et og andet.

Vi kunne også, da jeg har nævnt vurderingerne, fastslå, at det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Grünbaum her rejser, må ses i forbindelse med den fortvivlede vurderingspraksis, vi er kommet ind på under den 13. alm. vurdering. Vi er her på vej til i langt større tal, end man til daglig gør sig forestilling om, at stille folk i udviklingsområderne således, at faktisk næsten ikke har anden mulighed end at dreje nøglen om og forlade deres ejendom. Det drejer sig om folk, der skal drive jord, fordi der er forpligtelse til at drive jorden på en sådan måde.

Alle disse problemer, som griber så kolossalt meget ind i dagliglivet, på dem vil det ærede medlem hr. Grünbaum give som hovedløsning, at vi bare tager nogle flere penge ind i statskassen, når der omsættes fast ejendom. Det er vi ikke indstillet på fra venstres side; vi er indstillet på, som vi har sagt ikke én, men adskillige gange, sammen også med socialdemokratiet at finde en løsning, ikke ved at fjerne symptomerne, som er de eneste, hr. Grünbaum vil bekæmpe, men ved at finde ned til ondets rod.